

వయనోచ్చింది (అమరావతి కథలు) - by స్వర్గీయ శంకర మంచి సత్యం

[Back](#) [Home](#)

దర్జీ జోగారావు కొట్టు ముందు ఓ పదేనేళ్ళ కుర్రాడు అలా స్తంభానికి వేలబడి నుంచున్నాడు.
జోగారావు కుట్టుపని హడావిడి లో పున్నాడు.

ఆ కుర్రాడు అలా వీధిలోకి చూస్తూ వచ్చేవోయే జనాన్ని, దూరంగా పున్న జాంపళ్ళ బుట్టని, ఆ పైన
కన్నించే మిథాయి కొట్టుని పరిశీలనగా చూస్తున్నాడు. జోగారావు మిషను కుడుతూ వాళ్ళిం
గ మనిస్తూనే పున్నాడు. కానీ పని తొందరలో వాడెవడో పట్టించుకోలేదు.

జోగారావుకి అన్నం వచ్చింది. పని వాళ్ళని భోజనానికి పంపించి తను అన్నం గిన్నె లేపుతూ
చూస్తే ఆ నల్లటి కుర్రాడు ఇంకా అక్కడే భయంగా చూస్తూ కన్నించాడు.

"ఏరా?" అని పిల్లాడు జోగారావు.

"బాబూ" అని ఇటు తీరి గాడు కుర్రాడు.

ఆ కుర్రాడి కళ్ళలో ఆకలి... కరకరలాడే ఆకలి! కడుపు చుమ్మలు చుడ్చుంటే ముఖం మీద
కన్నిళ్ళగా కరిగి వోయే ఆకలి!

జోగారావు కి జాలే సింది. "ఆకలే స్తంది గదరా!" అన్నాడు.

"హయ్, ముడ్డ జూసి మూళ్ళాళ్ళయిందయ్యా.." అన్నాడు స్తంభం కిందికి జారి వోయన కుర్రాడు.

"ఏడవబోకురా ఎదవా, నాకు వోను అన్నం మీగులుద్ది, అది నువ్వు తెని గిన్నెలు కిష్టకెళ్ళ
కడుక్కు తీసుకురా" అన్నాడు జోగారావు.

కుర్రాడి కళ్ళు తళతళ మన్నాయి. మిగిలిన అన్నం కిష్ట దగ్గరతీని, కడుపునిండా కిష్ట నీళ్ళు తాగి,
గిన్నెల్లినీ రేగడ మష్టీ తో మైరిని వోయెయ్యు తో మి కొట్టుదగ్గరికి తీసుకొచ్చాడు కుర్రాడు. గిన్నెలు
శుభ్రంగా తుడిచి కొట్టో పెడ్దుంటే జోగావడిగాడు "నీ వేరేంటూ?"

"బాబి గాడయ్యా!" అన్నాడు కుర్రాడు.

"ఇహ వో!" అన్నాడు జోగారావు.

బాబి గాడు వోలేదు. పోద్దున్నంతా స్తంభానికానుకుని బజారంతా చూస్తున్నవాడు ఇప్పుడు స్తంభాని
కానుకుని కొట్టువంకే చూస్తూ నుంచున్నాడు. సాయంత్రమైంది. జోగారావు కుట్టిన గుడ్లలు
పూళ్ళోవాళ్ళ కి వ్యదానికి పెళ్లా మళ్ళీ బాబి గాణ్ణి చూశాడు. "ఏరా! నువ్వు వోలా?" నవ్వుతూ
అన్నాడు.

"హయ్.." అన్నాడు బాబి గాడు. వాడి ముఖం "అదుకో దేవుడా!" అంటోంది. వాడి కళ్ళు
వేడుకుంటున్నాయి.

జోగారావు కేవని పించిందో "ఒరేయీ! ఈ బట్టలు తీసుకు నా వెనకాలే రా వూళ్ళే ఇచ్చాడ్తాం" అన్నాడు.

బాబి గాడు చెంగున ఎగిరి బట్టలు నెత్తిన పెట్టుకుని జోగారావు వెనకాలే నడిచాడు.

ఆ రోజు నుంచి బాబి గాడు పొద్దున్నే కొట్టు తీయ్యక ముందే దర్జీ దుకాణం దగ్గర ఉండేవాడు. కొలతలు తీసుకుంటున్నప్పుడు బేపు అందిప్పడం, రాసుకోబానికి పుస్తకం, కత్తిరీంపుకు కత్తెర్లు అందించడం, మీషనుకి ఆయల్ వేయటం మధ్య మధ్య లో టీలు, భీంగీలు తెచ్చిపెట్టడం, మధ్యాహ్నం జోగారావుకి అన్నం తెచ్చిపెట్టి మిగిలింది తీని గిన్నెలు కడిగిప్పటం, ఊళ్ళోకి జోగారావు బట్టలకి కొలతలకి వెళ్లినా కుట్టిన బట్టలీప్పటానికి వెళ్లినా వెనకాతలే వెళ్ళటం, కొట్టు మూరాక కిష్టవొడ్డుకొచ్చి కడుపుసిందా నీళ్ళుతాగి రాత్రి మంటపం లో పడుకోవటం.. ఇదీ బాబి గాడి సిత్యకృత్యం.

జోగారావుకి బాబి గాడు నచ్చాడు. ఆరైల్లు గడిచాయి. వచ్చిన గుడ్డల్లో మిగిలిన బట్టతో బాబి గాడికి ఓచోక్కా నీక్కరు కుట్టించి ఇచ్చాడు. గుండీలకి కాజాలు తీయటం కూడా నేర్పటున్నాడు.

బాబి గాడు ఒక రోజు కిష్ట దగ్గరికి అలస్యంగా వచ్చి దోషెడు నీళ్ళుతాగి "బేవ్" మనితేస్తి పక్కకి చూస్తే ఒక పథ్ఫులుగేళ్ళ పిల్ల తనవైపు పింతగా చూస్తుండటం కన్నించింది. అ పిల్లే పలకరించింది "ఇమ్మాట్లికి నీల్లే అన్నవా?"

"అరైల్లు నీంచీ ఇంతే"

"ఇమ్మాట ముద్ద తీందుపురా"

"పరి నీకో!"

"నాకు సరి పోట్టిలే!"

బాబి గాడు ఆ పిల్ల దగ్గరకెళ్ళడు చీంత చీగురు పప్పు కలిపి ముద్ద బాబి గాడి చేతిలో పెట్టింది.

"నీ పేరేందో?" అడి గాడు బాబి గాడు.

"పోలి, నువ్వో?" అంది పోలి.

"బాబి గాడ్డి. జోగారావయ్య దర్జీ కొట్టో పని."

"ఏ వూరు?"

"ఇప్పటి కీ వూరే. అయ్య అమ్మాలే రు."

"నాకూ లేరు. ఓ ముసలి తాతున్నాడు. అంట్లుతో మీ, పాసి పని జేస్తే మావౌట్టెళ్ళి వోద్ది."

అదేం చెత్తమో బాబి గాడు, వోలి ఎంతో కాలం నుంచే ఒక శృంగార శస్త్ర తెలుసున్నట్లు కష్టములు మాట్లాడు కున్నారు. నల్లటి ముఖంలో చేపపిల్లలా మెరుస్తున్న వోలి కశ్చ చూసి బాబి గాడు సంబరపడి వోతున్నాడు. ఉన్న అన్నమంతా బాబి గాడికి పెడ్దూ తను తీన్నట్లే ఆనందపడి వోతోంది వోలి.

రోజుా కిష్ట వౌడ్యున కలుసుకునే వాళ్ళిద్దరూ. పది రోజులు వోయాక బాబి గాడన్నాడు. "వోలీ, నన్న మావా అని పిలవరాదంటే?"

వోలి వొళ్ళు జల్లు మంది. "సంబడవో నువ్వుట్టు పిలవ మనందే..." అంది కశ్చ దీంచే సుకునీ.

"పిలవ్వే" ఆశగా అన్నాడు బాబి గాడు.

కిష్ట నీశృంగో తల దీంచుకొని తనలో తను అనుకున్నట్లు "మావా" అంది.

బాబి గుండె పొంగి వోయిది. సంబరం లో వోలి జడలాగాడు. వోలి జడలో పున్నాగ పూలు కిష్టలో జలజలా రాలి ప్రవాహం లోకి కొట్టుకొని వోతున్నాయి. వోలి, బాబి ఒక శృంగార కశ్చ నప్పుతూ చూసుకొని ప్రవాహం లో పరుగిత్తుతున్న పున్నాగ పూలు చూసుకునీ కిష్టమై తల్లికి దళ్ళం పెట్టుకున్నారు.

వౌడ్యుకొచ్చాక బాబి గాడు జేబులోంచి చేపు తీసి వోలి చేతులు, నడుం, చాతి, మెడ కొలతలు తీసుకుంటుంటే "ఏంటిది?" అంది వోలి. "మనకి దధీ కొట్టో పనే" అంటూ గర్వంగా పెళ్ళివోయాడు బాబి గాడు.

వోలికి కొత్త జాకెట్లు కుట్టివ్వాలి. ఎలా? బాబి మిగిలిన బట్ట ముక్కల్ని ఒకే రంగుగలవి దాచటం మొదలెట్టాడు. ఓ నెల రోజులకి బట్ట కుదిరింది. మరి కుట్టటం? తన్ని మిషన్ క్ర్యూ నిప్పరు. ఎవ్వరూలేని సమయం లో మిషన్ ఎక్కి కుట్టటం మొదలెట్టాడు. ఈ సంగతి జోగారాపుకి తెలిస్తే ఉద్యోగం తీసేస్తాడు. నెల రోజులకి చేతులు కుట్టాడు. ఇంకో నెలకి నడుం.. ఇలా సమయం దొరికిన పుడల్లూ రహస్యం గా కుట్టుకుంటూ ఆర్మెలికి జాకెట్లు పూర్తి చేశాడు.

కిష్టవౌడ్యుకి పరుగిత్తుకొచ్చాడు బాబి గాడు.

"కొత్త జాకెట్లు" పసిపిల్లలా ఆనందంతో గంతింది వోలి.

"తొడుకుగ్గరాయే" అన్నాడు వీరుడులాగా బాబి గాడు. చింతచెట్టు చాటు కెళ్ళి జాకెట్లు తొడుకుగ్గి ఇవతలి కొచ్చింది వోలి.

జాకెట్లు చాల్చేదు! గుండీలు కాజాలు కలవటం లేదు. ఆర్మెలికి వోలి చాతి పెరిగి వోయిది.

ఓ క్ర్యూ మొహం వేసుకున్న బాబి గాడ్డు చూసి పోతి అంది "పోనీ మావా మా దౌర సాని, ఒనే! పోతీ!
నుష్టింకా పవిల్లో సుకోవాల, మా పిల్ల పాత వోణి యస్తాను. రేపట్టించేసుకో" అంది! పవితో సుకుంచే
పిన్నెసెట్టు కుంటాను. సరి పోట్టితే."

బాబి గాడి కళ్ళుకో కోరికల దీపాలు!

ఈ కథ లని ప్రచురించటానికి మాకు అనుమతి ఇచ్చిన శ్రీ శంకర మంచి సత్యం గారి కు మారుడు
శ్రీ శంకర మంచి రవిశంకర గారికి, ఈ ప్రయత్నం లో మాకు సహకరించిన శ్రీ JUBV ప్రసాద
గారికి మా కృతజ్ఞతలు.